

CENTRALNA AMERIKA
I DEO

Kostarika

NEKO VAS POSMATRA!

Tekst: Ertan Ljajić
Fotografije: Amra Ljajić

Nacionalni park Tortugero

Egzotična ptica u Tortugero

San Hoze

U DODIRU SA PRIRODOM ZAPOČELO JE NAŠE PUTOVANJE PO CENTRALNOJ AMERICI. U DODIRU SA TROPSKOM PRAŠUMOM, IZMAGLICOM KOJA JE SKRIVALA AKTIVNI VULKAN, SA BRZACIMA PRELEPE REKE, SA SITNIM CRNIM PESKOM NA PLAŽI, SA NEVEROVATNIM BOGATSTVOM BILJNOG I ŽIVOTINJSKOG SVETA. MAJMUNI DREKAVCI, ZMIJE, ŽABE, EGZOTIČNE PTICE, KAJMANI, KROKODILI... RAZGALILI SU NAM DUŠU. ŽELELI SMO DA VIDIMO I DOŽIVIMO ŠTO VIŠE OD TOG MALOG DELA RAJA NA ZEMLJI, PA JE ADRENALIN GOTOVO NEPREKIDNO STRUJAO NAŠIM VENAMA...

Sedam je sati uveče. Dok vetar lagano njiše listove palminog drveća u vazduhu se oseća prijatan miris tropskog cveća. Iz obližnje crkve dopiru zvuci lagane duhovne muzike. Ovu idiličnu sliku sa obala karipskog gradića **Kavita** (Cahuita) upotpunjava niko drugi do ja, zavaljen u veliku i udobnu ležaljku. Samo četiri dana ranije, letom iz Beograda, započeli smo putesestvije u Centralnu Ameriku... Prvo predsedanje bilo je u Frankfurtu, pa smo osam sati pauze, koju smo imali između letova, iskoristili da malo obidemo grad. Frankfurt je simpatičan, čist grad i na prvi pogled čini se ništa više od toga. To je jedan od glavnih finansijskih centara Nemačke, te se od njega najverovatnije ni ne očekuje da ponudi nešto više slučajnim (ili manje slučajnim) posetiocima. Nakon za-

nimljivog obilaska Frankfurta usledilo je 10 sati leta preko Atlantika do Dominikanske Republike. Tu nam je bilo drugo predsedanje, a nakon još tri sata leta stigli smo u **San Hoze** (San Jose), glavni grad Kostarike.

Kostarika, za razliku od nekih drugih centralnoameričkih država nema tako bogatu istoriju, a kulturološki uticaj domorodačkog stanovništva je gotovo zanemarljiv. Španska kolonijalizacija područja današnje Kostarike započeta je u 16. veku. Tokom najvećeg dela kolonijalnog perioda Kostarika je bila deo provincije Kraljevstva Gvatemale. Kao dan nezavisnosti od Španije proglašen je 15.9.1821. godine, kada je Španija poražena u Meksičkom ratu za nezavisnost. Odmah nakon poraza Španije Gvatemala je proglasila nezavisnost za celu Centralnu Ameriku, pa Kostarika, kao ni ostale centralnoameričke države, nije morala da

se bori za nju. Nakon toga je kratko bila pod vlašću Meksika, a onda i deo Federalnih Republika Centralne Amerike, da bi 1838. godine formalno proglasila nezavisnost.

San Hoze su osnovali Španci 1738. godine i jedan je od najmlađih glavnih gradova u Latinskoj Americi, jer je glavni grad zvanično postao tek 1823. godine. San Hoze ujedno je najveći i najbogatiji grad Kostarike i jedan je od najvažnijih ekonomskih, transportnih i političkih centara u Latinskoj Americi.

Iako je prestonica Kostarike bila naše prvo odredište nakon putovanja mogli bismo reći da je imala epizodnu ulogu. U San Hoze smo sleteli, iz njega treba da odletimo

kući i da sredimo neophodne vize za druge zemlje. Put od aerodroma do hotela uneo je u nas određenu dozu nelagode, jer su kroz prozor taksija promicale kuće opasane velikim zidovima i bodljikavom žicom. Od tog momenta, pa dok nismo napustili Centralnu Ameriku bili smo u stanju povišenog opreza, jer zemlje koje smo obišli nisu poznate kao najbezbednije. Čuvari sa sačmarama,

čak i ispred najobičnijih prodavnica nisu neobičajna pojava. Noću uglavnom nismo izlazili, izbegavali smo iole sumnjivija mesta, pa tokom celog putovanja nismo imali ni najmanji problem.

Nakon što smo se smestili u hotel uputili smo se ka ambasadi Nikaragve. Gužva ispred ulaza nas nije obeshrabrila, već smo glumeći zbunjene turiste krenuli preko reda i službeniku nogama i rukama objašnjavali da ne znamo španski jezik i da smo stranci. Kada je to konačno shvatio pustio nas je preko reda. Unutra nas je sačekala scena kao iz filмова: gomila hispano muškaraca i žena u neurednoj i zagušljivoj prostoriji čekaju da ih prozovu. Nakon jednog sata, za 10 dolara po osobi, imali smo nikaragvansku vizu u našim pasošima. Nekoliko puta smo tražili vizu za dva ulaska, iako nam je službenica non-stop potvrđivala da nam je izdala takvu vizu, na kraju se na granici potvrdilo ono što smo i pretpostavili da će se dogoditi - u ambasadi nam je izdata vizu za samo jedan ulazak.

Kanali u Tortugero okruženi su divljim tropskim šumama

Naziv Kostarika (Costa Rica) na španskom znači “bogata obala”. Ovakav naziv su joj dali Španci zbog bogatstva zlatom, koje su Španci zatekli kada su stigli.

Nakon nikaragvanske otišli smo do ambasade Gvatemale. Spolja se već videlo da je ova ambasada daleko ozbiljnija i sredenija od nikaragvanske. Bez većih problema dobili smo CA-4 vizu, sa kojom smo mogli da putujemo u zemlje CA-4 sporazuma (Nikaragva, Honduras, Gvatemala, El Salvador).

Za San Hoze moglo bi se reći da i nema neke posebne atrakcije koje vredi obići. Sestra i ja prošetali smo do centra grada, gde smo videli nekoliko zanimljivih zgrada i to je sve. Zapravo najzanimljivije što smo videli u San Hozeu bio je štrajk medicinskih rad-

nika nedaleko od našeg hotela. Umesto blokiranja puteva i ulica, uobičajenog za naše štrajkače, oni su štrajkovali ispred bolnice uz karaoke, muziku i ples. Ova vrsta štrajka mi se definitivno mnogo više svidela od našeg!

Iz San Hozea smo autobusom otišli za **Kariari** (Cariari), odatle drugim busom do **Pavone**, a onda dalje čamcem do **Tortugera** (Tortuguero). Ovaj put je bio prilično zanimljivo iskustvo, naročito autobus (kao iz filma “Ko to tamo peva”), kojim smo putovali do Pavone, koji je išao kroz plantaže banana.

Tortugero je nacionalni park i do njega se ne može stići kopnom, već čamcima kroz kanale ili avionom. Kanali su okruženi divljim tropskim šumama, pa je i vožnja do nacionalnog parka uzbudljiva. Bogatstvo biljnog i životinjskog sveta je neverovatno, a tako je u celoj Centralnoj Americi. U Tortugero, ali i na putu do njega videli smo majmune, zmije, desetak vrsta egzotičnih ptica, kajmana, krokodila... Sve u prirodi, u njihovom prirodnom okruženju. Poseban doživljaj je bila noćna šetnja na plaži Tortugera i prisustvovanje polaganju jaja ogromne morske kornjače, čiji je oklop bio veći od jednog metra, a težila je sigurno više od 200 kilograma. Morske kornjače u Tortugero polažu svoja jaja od aprila do oktobra, nekoliko puta u sezoni (svaki put manje nego prethodni), a ukupno polegu i više od stotinu jaja. Međutim, tek pet procenata

mladunaca doživi starost, jer mnoge pojedu ptice na putu od mesta izleganja do mora, a u moru su lak plen za morske grabljivice.

Iako je Tortugero zapravo seoce, zbog atmosfere koja vlada u njemu veoma mi se svideo. Pored obilaska kornjača najveća atrakcija u ovom nacionalnom parku je vožnja uskim kanalima koje okružuje tropska prašuma i veliki broj biljnih i životinjskih vrsta. Posetioци se mogu voziti kanuima sa veslima ili motorizovanim čamcima, ali u oba slučaja sa vodičem. Od životinjskog sveta meni su naročito bili interesantni majmuni drekavci, koje nismo videli, ali smo ih čuli, jer su veoma bučni. Vredi obići i muzej, u kojem se možete informisati o kornjačama i drugom biljnom i životinjskom svetu koji nastanjuje ovaj nacionalni park.

Iako se nalazi na obalama Karipskog mora u Tortugero se nismo kupali. Ne zbog

Selo Tortugero

Žabe u Kostariki nazivaju živim draguljima tamošnjih šuma

PRIRODA

U pravom smislu te reči

IAKO POKRIVA TERITORIJU OD SAMO 0,1 POSTO SVETSKJE TERITORIJE u Kostariki se može naći više od pet procenata biljnih i životinjskih vrsta. To je svrstava u vrh svetskog biodiverziteta. **Oko 25 procenata teritorije Kostarike je proglašeno za nacionalne parkove, što je najviše na svetu.** Seča šuma u Kostariki je gotovo na nula procenata. Kostarika ima puno nacionalnih parkova, ali se po bogatstvu biljnog i životinjskog sveta naročito ističu Korkovado, Monteverde, Tortugero i Manuel Antonio.

tropskih kiša, koje su padale za vreme našeg boravka, jer se na njih nismo obazirali, već zbog snažnih morskih struja koje mogu i iskusne plivače za tren oka da odvuču ka otvorenom moru. Osim toga, zabeleženi su napadi ajkula i pirana, što je za nas bilo dovoljno razloga da ne ulazimo u more.

Nakon Tortugera posetili smo **Kavitu**, zanimljiv karipski gradić. Tamo smo se kupali na prelepoj **Crnoj plaži** (Playa Negra), koja je naziv dobila po pesku crne boje. Ali se ni na njoj nismo previše opuštali, takođe zbog jakih morskih struja. Uveče, nakon večere u karipskom restoranu, svratili smo do rege bara, gde smo se zabavili uz živu karipsku i špansku muziku. Do pre pedesetak godina crncima iz Kostarike, koji su tada, a i sada, naseljavali uglavnom karipsko priobalje bilo je zabranjeno da idu u unutrašnjost zemlje. Živeli su u nekoj vrsti aparthejda, i to je osim očiglednih negativnosti imalo i određene pozitivne strane: zahvaljujući tome oni su očuvali svoju kulturu i način življenja. Karipski deo Kostarike sada predstavlja jednu oazu drugačijeg stila života od onoga kojeg smo imali prilike da vidimo u ostatku Kostarike. To se osetilo i u baru u kojem smo bili, pa je to bilo jedno sasvim novo, pre svega pozitivno iskustvo za nas. Imaju stvarno dobru muziku.

Nakon nešto opuštenijih prvih nedelju dana puta usledilo je fenomenalno adrenalinsko iskustvo - **rafting na reci Pakuare** (Pacuare River). National Geographic je ovu reku proglasio za jednu od 10 najboljih reka za rafting na svetu. Nakon 32 kilometra dobre zabave i sami smo se u to uverili. U čamcima za rafting je bilo po šest ljudi, plus vodič. Dobili smo prsluke za spasavanje i kacige, a oko čamaca za rafting bilo je dosta kajakaša koji su bili spremni da priskoče u pomoć u slučaju bilo kakve opasnosti.

Prvih nekoliko brzaka (od ukupno 50, koliko smo prošli) su bili lagani, a onda su krenuli veći i jači. Na nekim od većih brzaka nekoliko puta su ljudi iz našeg čamca ispadali u reku, pa smo morali da ih vadimo. Nakon završenog raftinga ti događaji su ostali kao smešna uspomena, mada u trenutku dešavanja nisu bili bezopasni.

Rafting je trajao oko četiri sata i proveli smo se fenomenalno. Puno brzaka, prelepa priroda, sa puno egzotičnih ptica, biljaka i životinja. Pauzu za ručak smo napravili u prirodi, divljoj i netaknutoj prašumi. Na mirnijim delovima reke uspevali smo i da se kupamo.

Prepuni utisaka odmah nakon raftinga uputili smo se u **La Fortunu**, gradić koji se nalazi u podnožju jednog od najaktivnijih vulkana na svetu - **Arenal** (Arenal Volcano). Međutim, kada smo stigli sačekalo nas je razočarenje, jer je to veće bilo oblačno, tako da se vulkan uopšte nije video. Osim toga već nekoliko meseci pre našeg dolaska

Arenal, jedan od najaktivnijih vulkana na svetu

U Kostariki ima **130 vrsta** riba, **220 vrsta** reptila, **1.000 vrsta** leptira (10% leptira na svetu se nalazi u Kostariki), **9.000 vrsta** biljaka, **20.000 vrsta** paukova i **34.000 vrsta** insekata.

vulkan je spavao, to jest mirovao. Obično non-stop "bljuje" lavu i uveče, sa svom onom lavom koja svetli u mraku oduzima dah. Nadali smo se, ipak, da ćemo sledećeg dana imati više sreće.

Plan za sledeće jutro bio je da se popnemo na **Sero Čato** (Cerro Chato), vulkan koji se nalazi odmah do Arenala. Na Arenalu je zabranjeno penjanje, jer su ljudi ginuli u eksplozijama, ali Sero Čato je bio aktivan pre oko 3.000 godina, tako da je na njemu dozvoljeno penjanje. Na njegovom vrhu se nalazi laguna, to jest vulkansko jezero, pa je to još više učvrstilo našu želju da stignemo do vrha. Odmah nakon doručka krenuli smo da nađemo prevoz do vulkana.

Taksisti su tražili 20 dolara, što nismo hteli da platimo, jer vulkan nije tako daleko. Malo smo se muvali po gradu i to nam se na kraju isplatilo: naišla je grupa od petoro turista koji su takođe hteli da idu na Sero Čato. Pridružili smo im se i formirali internacionalnu grupu sačinjenu od dvoje Švajcaraca, troje Amerikanaca i nas dvoje. Uzeli smo kombi koji nas je koštao samo dva dolara po osobi.

Uzak put od podnožja do vrha dug je oko četiri kilometra. Vodi kroz gustu prašumu i sve vreme ide uzbrdo. To je bila ubedljivo najteža staza kojom sam se ikada kretao. Otežavajuća okolnost je bila i to što nas je pred ulazak u prašumu uhvatio težak

tropski pljusak. Dok smo izvadili kabanice iz ranaca, već smo do pola bili mokri. U opštem metežu mi smo izgubili vodu, Švajcarci keks, a Amerikanci su pokisli do gole kože, jer nisu imali kabanice. Nismo ni započeli penjanje, a već smo bili u totalnom haosu.

Kiša je trajala nekih pet minuta i to je bio zabavni deo. Manje zabavan deo bilo je penjanje uz vulkan po blatu. Bilo je stvarno teško, ali priroda je predivna, pa je sav napor bio nagrađen. Nailazili smo na narandžaste guštere, ogromne leptire, biljke, čuli riku majmuna. Na vrh vulkana smo stigli mrtvi umorni. Konačno smo se popeli i do lagune koju, zbog guste magle, jedva da smo i videli. Planirali smo da se okupamo u njoj, ali je na vrhu bilo hladno, tako da smo odustali. Zbog magle, na žalost, nismo videli ni Arenal sa vrha Sera Čata, ali to nam nije toliko smetalo. Sama činjenica da smo se nalazili na vrhu vulkana, na oba-

Reka Pakuare jedna je od 10 najboljih reka za rafting na svetu

Rafting na reci Pakuare

KUHINJA

Probajte kasado!

KOSTARIKA JE VRLO BOGATA RAZNIM VRSTAMA VOĆA I POVRĆA, pa su ove namirnice vrlo zastupljene u njenoj kuhinji. "Gallo pinto", to jest pomešani pirinač i pasulj, služi se uz svako jelo. **Najpoznatije jelo u Kostariki je kasado** (casado), koje se sastoji uglavnom od pirinča, pirea od pasulja, a uz to ide i neko meso ili riba, sa povrćem. Jela su uglavnom sa mesom, a svinjetina i piletina se najčešće koriste. Plantain je voće slično bananama, ali je mnogo veće i često se koristi u jelima. Uglavnom se prži kao pomfrit. **Kafa je ubedljivo najpopularniji napitak u Kostariki.**

lama vulkanske lagune vredela je tri sata velikog napora.

Kada smo se spustili čekalo nas je prijatno iznenađenje: oblaci su se razili i pred nama se ukazao Arenal. Izgledao je predivno! S obzirom na to da je u pitanju aktivan vulkan očekivao sam da će biti ceo crn, ali je zelen i obložen vegetacijom. Lava ima određeni hemijski sastav koji pospešuje bujanje vegetacije. Nakon toga smo svratili do reke, na zasluženo kupanje. Kupanje u divljini, pored vodopada, bila je prava nagrada za ono što smo prošli. Bilo je tu i stena sa kojih smo skakali.

Dan je bio začinjjen večerom u odličnom restoranu, u koji je otišla cela grupa. Pridružilo nam se i troje Kanađana, tako da su društvo i zabava bili na nivou. Hrana u Kostariki je odlična, ali u tom restoranu posebno. Naročito zbog toga što smo svi poručili različita jela i onda uzimali jedni od drugih da probamo.

Od Arenala do **Monteverdea** smo imali "jeep-boat-jeep" putovanje. To je bio doživljaj za sebe, jer je **jezero Arenal** (El lago Arenal), preko kojeg smo putovali, prelepo. Prošli smo i kroz plantaže kafe kojima Monteverde obiluje. Kostarika je jedan od najvećih proizvođača kafe, a njena kafa važi i za jednu od najboljih na svetu. U većini hostela se nudi besplatno, po ceo dan. I zaista je dobra, pa sam čak i ja, mada inače ne pijem kafu, redovno uživao u njoj.

Monteverde se klasifikuje kao "cloud forest", što bi značilo "oblačna šuma", a ime je dobio zbog izmaglice koja ga stalno okružuje. Monteverde nudi obilje aktivnosti, a prvo što smo mi probali je "canopy-zip" tura. Zip line je sajla koja je razvučena između dve tačke. Oni koji to žele sa posebnom opremom se zakače za sajlju i spuštaju niz nju. Zip line u Monteverdeu je poznat kao jedan od najboljih na svetu, a mi smo imali prilike da vidimo i zašto je to tako.

Ovaj na kojem smo bili sastoji se od petnaestak zip line-a, različite dužine i visine. Većina je dužine od 300 do 500 metara, a visine su uglavnom preko 100 metara. Najviše idu i do 140 metara. Ako zamislite sve to u tropskoj prašumi i zamislite kako velikom brzinom letite iznad i između krošnji te prašume, onda možete barem malo da stvorite osećaj kakav stvara zip line u Monteverdeu. Osim uobičajenog zip line-a imali smo i vertikalno spuštanje niz konopac, sa visine od oko 80 metara, a onda i "Tarzan swing". To nije zip line, već konopac dužine oko 40, 50 metara koji je zavezan za granu jednog drveta. Onda su me sa platforme visine oko 70 metara zavezali za drugi kraj tog konopca i pustili da se velikom brzinom klatim sa jednog kraja na drugi. I sve to opet u divljini, iznad guste prašume.

Na kraju smo imali zip line dug jedan kilometar. Ali kako nam to nije bilo dovoljno zanimljivo prijavili smo se, jedini u grupi od oko 50 ljudi, za "Supermen zip line". To je podrazumevalo da, umesto da budemo u sedećem položaju, ovoga puta budemo u "letećem". Privezali su nam i grudi i noge za sajlju, raširili smo ruke i onda krenuli da "letimo". Osećaj je bio stvarno fenomenalan, neopisiv. Letenje na 140 metara iznad tropske šume... Ne postoje reči koje bi opisale taj osećaj. Magla koja okružuje Monteverde daje poseban šmek. Ponekad je bila toliko gusta da smo dok smo leteli po sajlji imali vidljivost od samo desetak metara i osećaj kao da će magla da nas proguta. Nismo imali pojma šta nas čeka sa druge strane.

Nakon doručka sledećeg dana po nas je došao Fredi, vodič koji nas je, sa još dvoje Holandana, poveo u potragu za pticama. Simpatičnim džipom nas je doveo do mesta sa kojeg smo trebali da krenemo u potragu i odmah smo bili oduševljeni prizorom. Čim smo izašli iz džipa ugledali smo tukane, ptice neobičnog i egzotičnog izgleda. Što se

Rezervat Monteverde

Zip line u Monteverdeu je poznat kao jedan od najboljih na svetu

- spuštanje niz vodopade. Spustio sam se niz šest vodopada različite visine, od kojih je najniži imao četiri, a najviši 40 metara. Ostali su imali oko 15 metara. Spuštanje je bilo vrlo naporno i teško, pre svega zbog toga što mi je to bio prvi put da se spuštam niz konopce. Nisam imao dobru tehniku, što je automatski značilo mnogo bespotrebnog rasipanja energije. Za vodopad, za koji je instruktorima da se spuste trebalo nekoliko sekundi, meni je trebalo 10 puta više. Kako je u to vreme bila kišna sezona vode je bilo u izobilju, tako da nije bilo lako boriti se protiv vodene bujice.

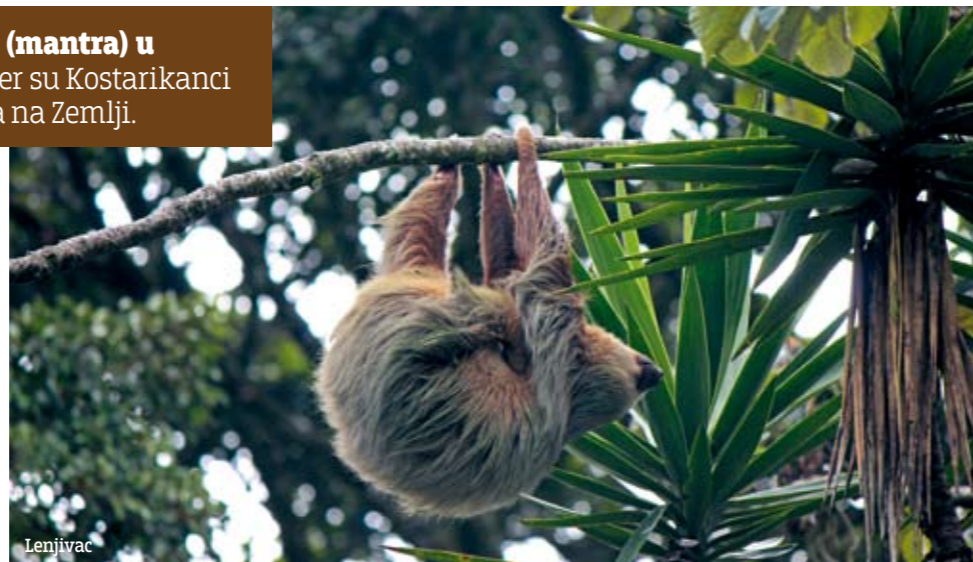
Nekoliko puta sam skoro ostajao bez daha, od brze i hladne vode koja je jurila po meni. Uz to, stene niz koje sam se spuštao bile su veoma klizave. Rezultat je bio nekoliko modrica i manjih posekotina. Vodiči su mi rekli da je neki dečko pre mene loše skočio i da se dobro udario. Nisam ih najbolje razumeo šta se tačno desilo, jer su loše pričali engleski, ali sam ih razumeo da nije najbolje prošao. Dok sam se spuštao niz konopce nogama sam se sve vreme podupirao o stene. A da se ne bih klizao morao sam da se zavalim što više, tako da sam bio u ležećem položaju. Osećaj dok sam se sa 40 metara spuštao niz vodopad u ležećem položaju, okružen vodom koja je ludački udarala po meni je neponovljiv! Bukvalno sam osećao kako mi adrenalin struji venama. Uz to priroda je ponovo bila neopisiva.

“Pura vida” je popularan pozdrav (mantra) u Kostariki koja znači “čist život”, jer su Kostarikanci veoma ponosni na svoj mali deo raja na Zemlji.

mene tiče mogli smo da se istog trena vratimo, a misija bi bila uspešna. Tura je trajala četiri sata i za to vreme smo videli oko 30 različitih vrsta ptica. Neke više, neke manje egzotične, ali to je bio jedan od najboljih izleta na kojem sam ikada bio!

Znao sam da Kostarika obiluje bogatim biljnim i životinjskim svetom, ali nisam očekivao da ćemo na jednom mestu da vidimo toliko različitih vrsta ptica. Pogotovu što ih je veoma teško uočiti. Ali Fredi je bio fenomenalan. Njegova sposobnost da opazi pticu je neverovatna. On se ne oslanja samo na vid, već i na sluh. I ne samo on, već većina vodiča koje smo imali su neverovatni. Nekada nam je trebao gotovo čitav minut da primetimo životinju na koju nam vodič ukazuje, a koju je on video “u letu”.

Životinje u Kostariki su se prilagodile životu u divljini i imaju tako dobru kamuflažu da samo iskusni vodiči mogu da ih primete u divljini. Jedan od takvih je bio Fred, tako da smo uživali sa njim. Bilo je uzbudljivo probijati se tiho kroz šumu, kako ne bismo uplašili ptice. Naročito što neke

Lenjivac

od njih imaju dobre odbrambene mehanizme, pa bi čim bi nas videle počele da se oglašavaju i da upozoravaju ostale ptice da se uljezi približavaju.

Videli smo i desetak vrsta prelepih leptira, a kao šlag na torti pojavio se lenjivac (sloth). Ovaj na kojeg smo mi naišli je spavao, što i nije iznenađujuće, jer spavaju po 20 sati dnevno. Žive na drveću i kreću se samo noću kada se hrane, a mogu da jedu oko 100

različitih vrsta lišća. Na zemlju se spuštaju samo jednom nedeljno, kada treba da obave nuždu. Nuždu vrše u rupi koju iskopaju, a zatim je zatrpaju da bi ih predatori teže našli. Slep su i gluvi, pa se zbog toga oslanjaju samo na čulo mirisa. U poteri za pticama popeli smo se na vidikovac sa kojeg se pružao fenomenalan pogled na Pacifik.

Taman kada smo se obilazeći ptice malo primirili, usledio je novi adrenalinski šok

Putno osiguranje u inostranstvu Sigurni kao kod kuće!

Kontakt centar: 011 20 24 100, *200 za pozive iz 064 i 060 mobilne mreže • www.uniqa.rs

UNIQA
osiguranje

Jahanje kroz prelepu prirodu je neverovatan doživljaj

U nacionalnom parku Korkovado snimljena je jedna od emisija popularnog serijala "Survivor", sa Berom Grilsom.

Nakon ove avanture imali smo nešto manje dramatične, ali ipak jednako zanimljive aktivnosti. Bili smo gosti u jednoj od kostarikanskih porodica koje imaju štalu. Naučili su nas da jašemo konja i tri sata smo jahali kroz prelepu prirodu. Nekada kroz usku i gustu prašumu, a nekada i kaskanjem preko livada. Takođe su nam pokazali proces izvlačenja šećera iz šećerne trske, kao i proces pravljenja kafe.

Uveče smo otišli u noćnu šetnju kroz prašumu, sa vodičem. Videli smo ponovo lenjivca, kao i insekta od 30 centimetara u obliku grančice drveta. To je najneverovatnija kamuflaža koju sam video. Tek kada sam dobro zagledao uspeo sam da napravim razliku između ovog insekta i grančica koje su se nalazile oko njega. Videli smo i kako je jedan insekt zgrabio drugog i počeo njime da se hrani. Oba insekta su bila ogromna i predator je držao žrtvu, a onda je odjednom pustio. Prvo sam pomislio da je žrtva uspela da se izvuče, ali nam je vodič objasnio da je u stvari predator završio sa žrtvom, to jest da je iz nje isisao svu tečnost kojom se hrani. Takođe smo visoko na granama videli

Tukani, jedna od "atrakcija" Kostarike

i zelenog vajpera. Ova zmija je izuzetno otrovna, a ima i dobru kamuflažu. Jedva smo je primetili. Zvezda večeri je definitivno bila ogromna tarantula, koju je vodič uspeo da izvuče iz skloništa tako što je lupkao sa grančicom ispred rupe u koju se zavukla.

U Kostariki smo proveli neverovatnih 10 dana i doživeli stvari koje ćemo pamtit ceo život. Najupečatljivije u vezi sa ovom

zemljom je njena priroda, koja je bez ikakve sumnje jedna od najboljih na svetu. Osim nacionalnih parkova koje smo posetili preporučujem i prelepe nacionalne parkove Korkovado (Corcovado) i Manuel Antonio, za koje mi, na žalost, ovog puta nismo imali vremena. Kostarika je nezaobilazna destinacija za sve ljubitelje prirode koji imaju mogućnosti da je posete. ■

INFO

GEOGRAFSKI POLOŽAJ
Kostarika se nalazi u Centralnoj Americi, severno od Paname, a južno od Nikaragve.

POPULACIJA
Prema popisu iz 2011. godine u Kostariki živi **4.586.353 stanovnika**.

DOKUMENTA
Građanima Srbije nije potrebna viza za ulazak u Kostariku. Prilikom izlaska iz zemlje avionom plaća se aerodromska taksa od 26 dolara. Taksa se plaća na aerodromu.

KLIMA
Klima je **tropska** i vreme se u Kostariki deli na dva perioda: suvi (od decembra do aprila) i kišni (od maja do novembra). Različiti regioni (planine, prašume, primorska područja) imaju svoje mikroklima, koje se razlikuju jedne od drugih.

VREMENSKA RAZLIKA
GMT -6

JEZIK
Španski

MEDICINSKE NORME
Vakcinacija nije obavezna, osim **ukoliko u Kostariku ulazite iz Južne Amerike ili Podсахarske Afrike kada je obavezan sertifikat o vakcinaciji za žutu groznicu**. U Kostariku treba poneti uobičajen set putne apoteke.

NOVAC
Zvanična valuta je **kostarikanski kolon** (Costa Rican colón - CRC). 1€ = 680CRC.

JAVNI PREVOZ
U Kostariki se **vozi desnom stranom**. Saobraćaj između gradova se odvija uglavnom

KOSTARIKA

autobusima, avionima koji nisu baš najjeftiniji, a vozova gotovo i da nema. Najveća i najorganizovanija **autobuska kompanija** je "Tica Bus", koja povezuje celu Centralnu Ameriku, uključujući i Kostariku.

BEZBEDNOST
Ima dosta kriminala. Treba izbegavati mesta za koja sumnjate da su bezbedna i

ne treba izlaziti uveče, osim ukoliko ste sigurni da je mesto u kojem se nalazite bezbedno. **Struje i talasi na obalama Kostarike mogu biti veoma opasni**, pa se dobro informišite pre nego što uđete u vodu!

ZABRANE
Kostarika obiluje egzotičnim i endemičnim vrstama flore i faune, ali **nemojte poku-**

šati da bilo šta iznesete iz zemlje, jer biste time narušili predivnu prirodu Kostarike, a i to je zakonom strogo zabranjeno.

ZABAVA
Planinarenje, rafting, posmatranje ptica, spuštanje niz vodopad, zip line... će vam toliko razveseliti dušu, da vam noćna zabava neće nedostajati.